

høie. Hvad Spørgsmaalet om Balmgientghe-
derne og Sognebaandsløserne angaar, da er det
Forlagsstillernes Anskuelse, at det ikke berøres
af nærværende Forslag. Vil man imidlertid
hævede en anden Opfattelse, nu vel, saa vil
man se, at man i Forslaget andet Stykke
har al fornøden Betryggelse i den Henseende.
Man kan derefter give Præsten Gaver i For-
hold til hans Embedsgjerning, og det passer
jo saa meget bedre paa Balmgientghe-
derne, som disse Præster jo lønnes med Gaver for
hele deres Virksomhed og ikke blot for de en-
kelte Handlinger. Jeg antager derfor, at det
Forlig, som Forlagsstillerne her byde, maa
kunne modtages af vore Modstandere, og det
skulde glæde mig, om det skete, idet jeg tror,
at den Ordning, som vi her foreslaa, vil i
Almindelighed svare til de Forventninger, som
det store Flertal af Befolkningen nærer i det
Dieblit, man gaar ud fra at ville befri dem
ikke blot for en juridisk Tvang til Offering,
men ogsaa for en moralsk Tvang i saa Hen-
seende.

Chr. Pedersen: Naar mit Navn
staar paa det Forslag, der nu blev motiveret,
er det ikke, fordi jeg tiltræder den Mening,
der blev gjort gjældende af den ærede sidste
Taler. Jeg tror nemlig, at vi, naar vi ville
hæve den hidtilværende Tvang, ikke samtidig
dermed skulle indføre en ny Tvang, men det
forekommer mig, at det er dette, man her
vil gjøre. Hidtil har der været en juridisk
Forpligtelse for Menighedsmedlemmerne til at
yde Offer i Kirken, og det er efter mit For-
mening en uheldig Uffik, men at afflasse
denne Uffik ved at paalægge Menighedsmed-
lemmerne en Tvang, anser jeg virkelig ogsaa
for at være uheldigt. Hvorfor skulle vi give
en Lov, som siger til Menighedsmedlemmerne:
I maa ikke give Eders Præster Noget? Lad
Menighedsmedlemmerne give, hvad de ville,
hvis de have Raad dertil, og lad os ikke
tro, at de ere saa u selvstændige eller saadanne
Trælle af Bønnen, at de ville give over Gøne

og hære Gjes, Smør og Æg hen til Præ-
sten; det tror jeg slet ikke vil blive Tilfældet.
Man tager vistnok fejl i sin Betragtning-
maade af Folks, sundt Sands og Omdomme,
men jeg tror, at Folk have tilstrækkelig Sands
og Samling til at vide, hvorvidt de skulle
give Noget eller ikke, naar først den juridiske
Forpligtelse til at offre for Fremtiden er
bortfalden. Hvis Vædringsforslaget havde
indskrænket sig til det første Punktum, at al
Offering i Kirken skal bortfalde, og derhos til
at paahvde, at de Præsten tilkommende Høft-
dage skulle bortfalde, kunde jeg have været
med til at stemme derfor, men det Andet,
som er indskudt mellem disse to Bestemmelser,
har efter min Opfattelse meget Lidt at betyde,
især naar man tager Hensyn til Forslaget
andet Stykke, hvori det hedder: „Sovrigt er
Præsten berettiget til at modtage, hvad der
uden Foranledning fra hans Side frivillig
maatte ydes ham.“ Med denne Bestemmelse
vilde der slet Intet være udrettet. Naar f.
Ex. et Medlem af Menigheden har havt
Barnedaab eller Brudevielse eller Begravelse
opv. og nogen Tid efter kommer med en Gave
til Præsten, men denne samvittighedsfuld siger:
Jeg kan ikke modtage den, fordi jeg nylig har
kastet Sord paa Din Kone eller døbt Dit Barn
eller deslige, saa behøver den Bedkommende
blot at sige: Det er ikke derfor, men det er
en Kjærlighedsgave, og dermed er da hele
Sagen klaret. Hvad har man da udrettet
med disse Bestemmelser? Intet, og af den
Grund kan jeg ikke gaa med til Forslaget,
men maa stemme derimod.

Sermansen: Naar det ærede Medlem
for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) ved
at begrunde det Forslag, som foreligger under
Nr. 1, mente, at dette Forslag var et
Forlig, der var bundt os, og hvorpaa vi, som
ved forrige Behandling af denne Sag læm-
pede for den Bestemmelse, som Thinget da
vedtog med det ikke saa ganske lille Flertal,
vel kunde gaa ind, da kan jeg ikke dele denne